

'ਅ' ਆਦਮੀ ਦੀ ਦਾਸਤਾਨ

'ਅ' ਇਕ ਅਦਨਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਇਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਆਦਮੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਐਰਾ-ਗੈਰਾ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਜ਼ਾਦ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਵਿਚ ਬੜੀ ਕੋਥਿਬ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ 'ਅ' ਤੋਂ 'ਖ' ਤੱਕ ਸਫ਼ਰ ਕਰੇ ਤੇ ਖਾਸ ਬਣ ਜਾਵੇ ਤੇ ਇਸ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਇੱਜ਼ਤ ਤੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਜੀਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਿਧਾਨ ਖਤ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਕ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਅ' ਤੋਂ 'ਖ' ਤੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ 'ਅ' ਤੋਂ 'ਖ' ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਵੀ ਵੱਡਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਈਨ ਮੰਨਦਾ ਰਿਹਾ। 'ਸ' ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਧਾਰਣ ਹੀ ਰਿਹਾ। 'ਹ' ਤੱਕ ਪੁੱਜਿਆ ਤਾਂ ਵੀ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਵੀ ਅਹਿਸਾਸ ਤੋਂ ਨਿਜ਼ਾਤ ਨਾ ਪਾ ਸਕਿਆ। 'ਕ' ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਮੁੱਖ ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਕੱਟਿਆ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਉਹ 'ਖ' ਤੱਕ ਪੁੱਜ ਸਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਦਾ ਮੁੱਢ 'ਅ' ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਆਮ ਆਦਮੀ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਆਮ ਆਦਮੀ ਹੀ ਰਿਹਾ, ਐਰਾ-ਗੈਰਾ ਵੀ ਅਤੇ ਕਦੀ ਖਾਸ ਨਾ ਬਣ ਸਕਿਆ। ਮਾਂ ਦੀ ਅਬੀਰਵਾਦ ਵਿਚ ਉਹ ਸਕੂਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਦਾ ਮੁੱਢ 'ਅ' ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਹਨੂੰ ਉਸਤਾਦਾਂ ਦੇ ਖਰਵੇ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਪੈਂਦੇ : 'ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਜਵਾਈ ਹੋ ਤੁਸੀਂ' . . . ਮੁਫਤ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਮੁਆਫ਼, ਵਜ਼ੀਫੇ ਬੰਨ੍ਹ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਨੇ . . . ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕੀ ਕਰੋ . . . ਕੰਜਰ ਦੇ ਕੰਜਰੇ ਸੀਰੀ ਹੱਕ ਜੋ . . . ਦਾਣੇ ਤਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ . . . ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕਿਹੜੇ ਡੀ. ਸੀ. ਲੱਗ ਜਾਉਗੇ। ਜਮਾਤ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤਾਂ 'ਅ' ਦੇ ਨਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਦਿਮਾਗ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਆਖਤ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਕੀ ਮਾਂ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਘਰ ਜੰਮਿਆ, ਦਿਮਾਗ ਨੀ ਗਰੀਬ ਮੇਰਾ।

ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ-ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ 'ਅ' ਪੜ੍ਹ ਗਿਆ। 'ਅ' ਤੋਂ 'ਖ' ਤੱਕ ਪੁੱਜਣ ਦਾ ਇਕ ਅਰਮਾਨ ਉਹਦਾ ਬਣਿਆ—ਪਰ ਇਸ ਸਫ਼ਰ ਵਿਚ 'ਖ', 'ਸ', 'ਹ', 'ਕ' ਦੇ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂ 'ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਬੜੇ ਕੋਠਿਆਂ ਤਜਰਬਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਿਆ। ਹਰ ਪੜ੍ਹਾਅ 'ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਪੇਸ਼ੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਉਹਦਾ ਜਿਹੜਾ ਮੁੱਢ 'ਅ' ਹੈ, ਉਹ ਉਹਦਾ ਪਿੱਛਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ। ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਲੈਣ ਲਈ ਇਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ, ਉਹ ਕਿੱਥੋਂ ਦੇ ਸਕੇਗਾ? ਹਰ ਪੰਜ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਉਹਨੂੰ ਘੜੀ ਦੀ ਘੜੀ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ

ਇਹ ਗਮਾਰਾ ਜੀਵਣਾ

ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ 'ਅ' ਨਹੀਂ, ਉਹ ਇਕ ਬਰਸੇ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੀ ਪਰਚੀ ਪਾਏਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਚੁਣੀ ਜਾਏਗੀ। ਨਵੇਂ ਲੋਕ ਆਉਣਗੇ ਜੋ ਐਲਾਨੀਆ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ 'ਅ' ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ 'ਅ' ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਗੇ। ਪਰ ਕੁੱਝ ਚਿਰ ਬਾਅਦ ਉਹਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਹ 'ਅ' ਤਾਂ 'ਅ' ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹਦਾ ਘਰ ਕੱਚੇ ਦਾ ਕੱਚਾ ਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹਦਾ ਬਾਪ ਜਿਸ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਵੀ ਉਸੇ ਤੇ ਉਸੇ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਕਹੀਆਂ ਕੌੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਹਨੂੰ ਯਾਦ ਆਈਆਂ—ਕੰਜਰ ਦੀ 'ਲਾਦ, ਕਿਉਂ ਐਵੇਂ ਟੱਪੀ ਜਾਨੇ, ਘਾਈਆਂ ਦੇ ਪੁੱਤ, ਘਾਈ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਏ, ਵੱਡਾ ਚੱਲਿਐ ਡੀ. ਸੀ. ਬਣਨ—। 'ਅ' ਨੂੰ ਫੇਰ ਹੱਲੇ-ਹੱਲੇ ਇਸ ਸਮਾਜ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਸਮਝ ਆ ਗਈ। ਕਾਲਜ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦੇ

ਉਸ ਦੋਸਤ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀਆਂ ਜੋ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਸੋਚ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮਾਜ ਵਿਚ 'ਅ' ਆਦਮੀ ਦੀ ਨਿਜ਼ਾਤ ਇਨਕਲਾਬ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇਨਕਲਾਬ ਜਿਹੜਾ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਬਰਾਬਰੀ ਲਿਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਇਨਕਲਾਬ ਜਿਹੜਾ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ੇ ਦੀ ਜਕੜ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰੇਗਾ। 'ਅ' ਤੋਂ 'ਖ' ਤੱਕ ਕੋਠਿਆਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਐਝਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ। ਹੁਣ ਉਹਨੇ 'ਖ' ਬਣਨ ਦੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਮਾਜਕ-ਸਾਇੰਸ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੱਲਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਹੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਸ ਸਮਾਜ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਢਾਂਚਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ, 'ਅ' ਆਦਮੀ 'ਅ' ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਹੁਣ ਉਹਨੇ ਇਕ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਕੁੱਝ ਉਹਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕੁੱਝ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੋਰ 'ਅ' ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਐਝਿਓ, ਅਦਨਾ ਲੋਕੋ, ਆਮ ਲੋਕੋ ਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਇਕ ਜਥੇਬੰਦਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਜਿੱਤਣ ਲਈ ਇਕ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਇਕੱਲੇ-ਇਕੱਲੇ 'ਅ' ਤੋਂ 'ਖ' ਬਣਨ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਨਾ ਵੇਖੋ, ਸਗੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸੜਕ 'ਤੇ ਆਵੇ, ਸਫ਼ਰ ਕਰੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਰਾ ਸਮਾਜ 'ਅ' ਤੋਂ 'ਖ' ਤੱਕ ਪੁੱਜ ਸਕੇ। 'ਅ' ਤੋਂ 'ਖ' ਤੱਕ ਸਾਰੇ ਪੜ੍ਹਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰੋ। ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਪੁੱਜਣ ਲਈ ਇਰਾਦਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਬਕਤੀ ਹੈ—ਇਹ ਇਕ 'ਅ' ਅਦਨਾ ਆਦਮੀ ਦੀ ਦਾਸਤਾਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਕੱਲ੍ਹ 'ਖ' ਖਾਸ ਆਦਮੀ ਵਿਚ ਬਦਲਣਾ ਹੈ।

ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ